

Vyvěšeno dne: 26. 8. 2026
Svěšeno dne: 9. 9. 2026

Radka Kratochvílová

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedy Mgr. Aleše Roztočila a soudců JUDr. Jiřího Pally a Mgr. Tomáše Kocourka v právní věci žalobce: **BZENEC1630 s.r.o.**, IČO: 22525602, se sídlem Růžová 972/1, Praha 1, zast. JUDr. Ing. Ondřejem Lichnovským, advokátem, se sídlem Palackého 151/10, Prostějov, proti žalovanému: **Finanční úřad pro hlavní město Prahu**, se sídlem Štěpánská 619/28, Praha 1, proti exekučnímu příkazu žalovaného ze dne 27. 8. 2025, č. j. 7036663/25/2080-81541-609327, o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Městského soudu v Praze ze dne 10. 4. 2026, č. j. 8 Af 25/2025-25,

t a k t o :

- I.** Kasační stížnost **s e z a m í t á .**
- II.** Žádný z účastníků **n e m á** právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.

O d ů v o d n ě n í :

I. Přehled dosavadního řízení

[1] V projednávané věci byl v nalézacím řízení vůči společnosti BZENEC SEKT a. s., IČO: 29258936, sídlem Růžová 972/1, 110 00 Praha 1 (dále jen „dlužník“) dne 11. 6. 2025 vydán platební výměr na daň z přidané hodnoty č.j.: 5090837/25/2001-52524-106063 za zdaňovací období listopad 2021. Následně byl dne 9. 7. 2025 vůči dlužníkovi vydán zajišťovací příkaz č. j.: 5824871/25/2080-81542-111412.

[2] Žalovaný následně vydal v záhlaví specifikovaný exekuční příkaz k vymožení daňového nedoplatku dlužníka ve výši 2 136 900 Kč příkázáním pohledávky dlužníka vůči žalobci. Žalobci zakázal, aby od okamžiku, kdy mu bude doručen tento exekuční příkaz, po dobu trvání daňové exekuce vyplatil dlužníkovi pohledávku, kterou má dlužník za žalobcem z titulu uzavřené smlouvy o převodu obchodního závodu ze dne 9. 7. 2025 uzavřené mezi dlužníkem jako prodávajícím a žalobcem jako kupujícím. Žalobce po doručení exekučního příkazu tvrdil, že pohledávka na zaplacení kupní ceny zanikla před doručením exekučního příkazu.

[3] Proti exekučnímu příkazu podal žalobce žalobu k Městskému soudu v Praze, který

ji nadepsaným rozsudkem zamítl. Městský soud uvedl, s odkazem na judikaturu Nejvyššího správního soudu, že se při soudním přezkumu exekučního příkazu nepřezkoumává zákonnost exekučního titulu, ale pouze případné vybočení správce daně v exekučním řízení. Dále konstatoval, že exekuční příkaz byl řádně doručen žalobci i zmocněnci dlužníka, a to na základě plné moci, kterou dlužník udělil k zastupování v nalézacím daňovém řízení na daň z přidané hodnoty za zdaňovací období říjen 2021 až leden 2022, jakož i v případném navazujícím daňovém a soudním řízení.

[4] K namítané nezákonnosti a nepřezkoumatelnosti exekučního příkazu soud konstatoval, že exekuční příkaz neobsahuje odůvodnění, proč žalovaný neuznal důvodnou argumentaci žalobce, že pohledávka zanikla. Žalobce byl žalovaným vyzván k prokázání svých tvrzení o zániku pohledávky a úmyslně ničeho nedoložil, žalovaný tak dospěl k názoru, že zánik pohledávky před vydáním exekučního příkazu nebyl v řízení nijak prokázán. Dílčí pochybení žalovaného v odůvodnění exekučního příkazu však nedosáhlo takové intenzity, aby ovlivnilo zákonnost napadeného rozhodnutí, nebo mělo dopad do práv účastníka řízení, v důsledku čehož by soud přistoupil ke zrušení exekučního příkazu.

II. Obsah kasační stížnosti a vyjádření žalovaného

[5] Proti tomuto rozsudku městského soudu podal žalobce (dále též „stěžovatel“) **kasační stížnost**. Namítá, že výklad plné moci pro zmocněnce dlužníka provedený městským soudem není správný, neboť exekuční řízení není možné považovat za řízení navazující na nalézací řízení. Plná moc se tak měla vztahovat pouze na případné řízení o řádném opravném prostředku ve smyslu § 134 odst. 4 zákona č. 280/2009 Sb., daňový řád.

[6] Správce daně se nezabýval existencí postižené pohledávky, ačkoliv jde o zákonnou podmínku pro vydání exekučního příkazu. V souladu s § 75 odst. 1 s. ř. s. pak jakékoliv skutečnosti po vydání exekučního příkazu nemohou být relevantní pro posouzení jeho zákonnosti a přezkoumatelnosti. Exekuční příkaz na přikázání jiné peněžitě pohledávky byl vydán v okamžiku, kdy pohledávka již neexistovala. Z napadeného exekučního příkazu tak není zřejmé, jak žalovaný usoudil, že postižená pohledávka byla v době vydání exekučního příkazu platná a existující.

[7] Městský soud v rozsudku nezohlednil, že podmínky pro nařízení daňové exekuce nebyly v posuzovaném případě splněny, jelikož je existence peněžitě pohledávky v okamžiku vydání exekučního příkazu jednou ze zákonných podmínek pro jeho vydání. S ohledem na zánik pohledávky tak měl městský soud exekuční příkaz zrušit.

[8] Žalovaný na jedné straně postihl pohledávku dlužníka, na druhé straně v jiných exekucích dovozuje, že vlastníkem části nemovitých věcí, které byly součástí závodu dlužníka, je nadále dlužník. Tím je popřeno tvrzení žalovaného, že dlužník má vůči stěžovateli platnou peněžitou pohledávku na zaplacení kupní ceny za prodej obchodního závodu, kterou postihl napadeným exekučním příkazem. Tato rozpornost postupů žalovaného potvrzuje nezákonnost napadeného exekučního příkazu.

[9] Žalovaný ve **vyjádření ke kasační stížnosti** uvedl, že exekuční příkaz byl doručen zmocněnci dlužníka řádně dle zákona, jelikož plná moc dlužníka dopadá i na exekuční řízení, které je, jako součást řízení při placení daní, dílčím řízením, které navazuje na řízení nalézací. Případné nedoručení exekučního příkazu dlužníkovi by nezpůsobilo nezákonnost exekučního příkazu, pouze by nedošlo k nabytí jeho právní moci.

[10] V souladu s judikaturou Nejvyššího správního soudu případná neexistence příkázané pohledávky nezpůsobuje nezákonnost exekučního příkazu a může být toliko důvodem pro případné pozdější zastavení daňové exekuce podle § 181 odst. 2 písm. i) daňového řádu. Exekuční příkaz tak nebyl nezákonný. Ve vztahu ke smlouvě o převodu obchodního závodu žalovaný netvrdí, že je tato smlouva neplatná v celém rozsahu. Stěžovatelem uvedená exekuční řízení se týkají pouze nemovitých věcí, nikoliv závodu dlužníka a předmětné exekvované pohledávky jako celku.

III. Posouzení kasační stížnosti

[11] Nejvyšší správní soud nejprve posoudil zákonné náležitosti kasační stížnosti a konstatoval, že byla podána včas, osobou oprávněnou, proti rozhodnutí, proti němuž je kasační stížnost ve smyslu § 102 s. ř. s. přípustná, a stěžovatel je v souladu s § 105 odst. 2 s. ř. s. zastoupen advokátem. Poté Nejvyšší správní soud přezkoumal důvodnost kasační stížnosti dle § 109 odst. 3 a 4 s. ř. s., v mezích jejího rozsahu a uplatněných důvodů. Neshledal přitom vady podle § 109 odst. 4 s. ř. s., k nimž by musel přihlédnout z úřední povinnosti.

[12] Kasační stížnost není důvodná.

[13] Obdobnou věcí téhož stěžovatele se Nejvyšší správní soud zabýval v rozsudcích ze dne 24. 6. 2026, č. j. 6 Afs 58/2026-32 a č. j. 6 Afs 75/2026-30, a ze dne 15. 7. 2026, č. j. 9Afs 38/2026-45. V nich vyslovené právní závěry se uplatní postupem podle § 110 odst. 5 s. ř. s. i v nyní posuzované věci.

[14] Dlužník udělil plnou moc ze dne 10. 2. 2025 zástupci JUDr. Ing. Ondřeji Lichnovskému, advokátovi, k zastupování „*ve věci nalézacího daňového řízení [...], jakož i [...] v případném navazujícím daňovém či soudním řízení*“. Plná moc se tedy vztahovala nejen k nalézacímu daňovému řízení, nýbrž také k dalším dílčím řízením podle § 134 odst. 3 daňového řádu. Dílčím řízením je také navazující řízení při placení daní, včetně řízení exekučního. Řízení o řádném opravném prostředku naopak samostatným dílčím řízením není. Jde o součást nalézacího daňového řízení (srov. rozsudek NSS ze dne 10. 1. 2019, č. j. 4 Afs 211/2018-49, bod 28). Exekuční příkaz byl proto řádně doručen dlužníkovi, jehož zástupce zastupoval na základě uvedené plné moci i v řízení při placení daní (podrobněji rozsudek NSS č. j. 6 Afs 58/2026-32, body 13 až 16).

[15] Důvodná není ani námitka nepřezkoumatelnosti exekučního příkazu vydaného podle § 191 odst. 1 daňového řádu. Žalovaný v něm specifikoval osobu dlužníka a poddlužníka, jakož i právní titul, podle něhož vznikla dlužníkovi vůči stěžovateli peněžitá pohledávka, k jejímuž vymožení byl exekuční příkaz vydán. Není rozhodné, že se v něm žalovaný podrobněji nezabýval otázkou, zda v době nařízení exekuce byla příkázána pohledávka splatná či uhrazená. Stejně tak žalovanému nelze vytknout, že nezohlednil zánik příkázané pohledávky. Poddlužník sice může podávat námitky proti exekučnímu příkazu na příkázání jiné peněžitě pohledávky, ty se však mohou týkat „*pouze předpokladů pro nařízení daňové exekuce: tedy především existence daňového nedoplatku, exekučního titulu, vhodnosti a proportionality zvoleného způsobu exekuce a případně též správnosti procesního postupu správce daně*“, zatímco „*otázkou existence a promlčení postižené pohledávky*“ nemohou být věcně posuzovány správcem daně v námitkovém řízení (rozsudek rozšířeného senátu ze dne 18. 5. 2010, č. j. 5 Afs 33/2008-180, č. 2084/2010 Sb. NSS, bod 20). Případná neexistence příkázané pohledávky tedy nezpůsobuje nezákonnost exekučního příkazu, nelze ji řešit námitkami proti exekučnímu příkazu a může být toliko důvodem pro případné pozdější (třeba i jen částečné) zastavení daňové exekuce podle § 181 odst. 2 písm. i) daňového řádu, jak upozornil žalovaný

(srov. rozsudky NSS č. j. 6 Afs 58/2026-32, body 17 a 18, č. j. 6 Afs 75/2026-30, body 10 a 12, a č. j. 9 Afs 38/2026-45, bod 12).

[16] Poddlužník, který tvrdí neexistenci pohledávky vůči daňovému dlužníkovi, ať již z důvodu, že tento závazek nikdy nevznikl, zanikl některým ze zákonem stanovených způsobů, nebo byl promlčen, nemůže být exekucním příkazem nařizujícím exekuci postižením jiné peněžitě pohledávky nijak dotčen na svých právech. Jeho práv se totiž exekucní příkaz může dotknout pouze v případě, že závazek vůči daňovému dlužníkovi existuje (rozsudek rozšířeného senátu č. j. 5 Afs 33/2008-180, bod 25). Pokud poddlužník podá žalobu proti exekucnímu příkazu a jediným uplatněným žalobním bodem je jeho tvrzení o tom, že k rozhodnému dni (tedy ke dni doručení exekucního příkazu poddlužníkovi) neměl vůči daňovému dlužníkovi peněžitý závazek specifikovaný v exekucním příkazu nebo že je tento závazek promlčený, netvrdí myslitelné dotčení na svých právech a jeho žalobu je třeba odmítnout (bod 27 citovaného rozsudku).

[17] Otázkou existence pohledávky ke dni doručení exekucního příkazu poddlužníkovi se tedy městský soud zabývat nemusel a neměl. Není úlohou správního soudu věcně řešit námitku poddlužníka, že nemá žádný závazek plnit daňovému dlužníku, neboť takovou námitku bude řešit civilní soud v případném řízení o poddlužnické žalobě správce daně podané podle § 186 odst. 3 daňového řádu (rozsudek rozšířeného senátu č. j. 5 Afs 33/2008-180, bod 28). Podle tohoto ustanovení *„nesplní-li poddlužník povinnost stanovenou mu exekucním příkazem a zákonem řádně a včas, má správce daně nárok na její splnění z prostředků tohoto poddlužníka; tento nárok správce daně uplatní podáním žaloby ke soudu“*.

[18] Uvedené závěry vyslovil rozšířený senát ve vztahu k právní úpravě obsažené v zákonu č. 337/1992 Sb., o správě daní a poplatků, účinném do 31. 12. 2009. Jsou však plně použitelné i při výkladu daňového řádu, neboť současná úprava exekucního příkazu na příkázání jiné pohledávky v daňovém řádu je založena na obdobných principech (na zmíněný rozsudek rozšířeného senátu č. j. 5 Afs 33/2008-180 odkazuje z novější judikatury např. rozsudek NSS ze dne 20. 12. 2023, č. j. 7 Afs 311/2022-68, bod 14; obdobně např. rozsudky NSS č. j. 6 Afs 58/2026-32, body 19 až 21, č. j. 6 Afs 75/2026-30, body 13 až 15 a č. j. 9 Afs 38/2026-45, body 13 až 15).

[19] Poukazem stěžovatele na další postupy žalovaného po vydání exekucního příkazu v souvisejících věcech se Nejvyšší správní soud nemohl zabývat. V souladu s § 75 odst. 1 s. ř. s. přezkoumávají správní soudy žalobou napadená rozhodnutí ve vztahu ke skutkovému a právnímu stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu. Skutečnosti nastalé po vydání exekucního příkazu tedy nemohou mít žádný vliv na posuzování jeho zákonnosti. Kromě toho § 104 odst. 4 s. ř. s. zavádí do řízení o kasační stížnosti koncentrační princip, který zajišťuje, aby uplatněné výhrady účastníků řízení byly pořadem práva nejprve projednány krajskými soudy, kterým byly v žalobách předestřeny. Teprve poté může zákonnost jejich posouzení, pokud se zároveň promítly i do námitek kasačních, přezkoumat Nejvyšší správní soud. V posuzované věci ale stěžovatel námitku tohoto obsahu v žalobě vůbec nevnesl a učinil tak poprvé až v kasační stížnosti. Tato námitka není přípustná (obdobně rozsudky NSS č. j. 6 Afs 58/2026-32, bod 22, č. j. 6 Afs 75/2026, bod 16 a č. j. 9 Afs 38/2026-45, bod 16).

IV. Závěr a rozhodnutí o nákladech řízení

[20] Nejvyšší správní soud shledal kasační stížnost nedůvodnou, a proto ji podle § 110 odst. 1 věty druhé s. ř. s. zamítl.

pokračování

[21] Zároveň Nejvyšší správní soud rozhodl o nákladech řízení o kasační stížnosti podle § 60 odst. 1 ve spojení s § 120 s. ř. s. Stěžovatel neměl v řízení úspěch, a právo na náhradu nákladů řízení proto nemá. Procesně úspěšnému žalovanému pak nevznikly v řízení náklady přesahující rámec nákladů jeho běžné úřední činnosti.

P o u č e n í: Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 26. srpna 2026

L. S.

Mgr. Aleš Roztočil v. r.
předseda senátu